

Pericopa Hukat - Ce au făcut evreii 40 de ani în deșert? [anul 5779]

Pericopa Hukat începe cu Vaca Roșie al cărei sacrificiu urma să asigure curățirea trupească și sufletească a fiilor lui Israel. Ceea ce nu știm cu exactitate este momentul când a fost dată porunca aceasta. Cea mai plauzibilă dată pare a fi luna Iyyar a celui de-al doilea an petrecut în deșert, după inaugurarea Cortului (Tabernacolul) și după moartea celor doi fii ai lui Aharon, cel mai probabil de Pesah Șeni (luna Iyyar) din al doilea an, după ce oamenii s-au putut purifica. Interesant că toate acestea despre Vaca Roșie ni se spun numai acum, după ce au murit mulți oameni în pericopa Korah și după ce Bnei Israel au aflat că prima generație va muri în deșert. Acuma începe un alt eveniment cu versetul:

„Și au venit fiii lui Israel, toată adunarea, în deșertul Țin în luna întâi și a poposit neamul la Kadeș și a murit acolo Miriam și acolo a fost îngropată” (Numeri 20:1).

Aici nu este scris în ce an a avut loc, dar, având drept reper temporal moartea lui Miriam noi putem ști că asta s-a întâmplat în anul 40, în luna Nisan. Cu alte cuvinte, [pasajul Vaca Roșie împarte cartea Numeri în două, între anul doi de la ieșire și anul 40](#). Numai data evenimentelor din pericopa Korah, pe care am citit-o săptămâna trecută, nu se cunoaște cu exactitate. 38 de ani fără evenimente?

Cu alte cuvinte, prin acest salt temporal brusc, parcă Toraua ar vrea să ne spună că în cei 38 de ani de la mijloc nu s-a întâmplat nimic. Singurul lucru care s-a întâmplat este, totuși, moartea naturală a generației deșertului. În rest, nu numai că nu s-a întâmplat nimic, dar, în pofida faptului că deșertul a fost străbătut în lung și în lat, în realitate oamenii nici nu s-au mișcat din loc. Ce nu s-a mai întâmplat din rândul evenimentelor care ar fi putut avea loc? [Aproape nici unul din cele 42 de marșuri care au fost în deșert nu au avut loc în aniiăștia, ci în cu totul alte perioade](#). Cu atât mai mult, cu cât midrașul este și mai exagerat, spunându-ne că nici măcar spiritul divin *ruah hakodeș* רוח הקודש nu era în aniiăștia pe Moise. Noi mai știm, de asemenea, că nu s-au întâmplat și alte lucruri. Nu se făcea Brit Mila la noii născuți (Iosua 5:5) și nu se ținea Pesah. Ambele mișvot s-au ținut imediat cu intrarea evreilor în țară sub conducerea lui Iehoșua Bin Nun. Așa cum Moise a făcut Brit Mila primei generații care a ieșit din Egipt (midraș Șmot Raba), tot așa și Iehoșua a făcut același lucru, la rândul său, primei generații care a intrat în țară (Iosua 5:3). Cu toate acestea noi știm că au continuat să sacrifice jertfe și ofrande în deșert. Profetul Amos ne spune clar:

„Oare jertfe de animale și jertfe de grâne mi-ați adus în deșert patruzeci de ani, Casa lui Israel” (Amos 5:25).

Este adevărat că asta este o întrebare, dar profetul nu neagă că erau sacrificiile acestea în deșert fiindcă așa ne este spus și în Torau. Dar după cum ne spune de mai multe ori profetul Amos și la fel și Isaia care a conviețuit în aceeași perioadă, ei se opun sacrificiilor care sunt făcute fără să fie cu ele și *teșuva*, pocăință. Ei spun că דרצמוּ nu vrea sacrificiile făcute așa, fără să îndeplinească mișvoturile așa cum se cuvine. Și profetul Ieremia vorbește în felul acesta (Ieremia 7:22-23):

„Căci nu am vorbit cu strămoșii voștri și nu le-am poruncit în ziua în care i-am scos din Egipt de ardere de tot și de

alte jertfe. Ci acest lucru le-am poruncit spunând: Ascultați vocea mea și vă voi fi D-zeu și voi îmi veți fi neam și veți merge pe toată calea pe care o v-oi porunci pentru ca să vă fie bine”.

Rași face socoteala exactă a marșurilor în deșert și rezultatul este foarte interesant. El o face în pericopa Mas'ei pe care o vom citi peste trei săptămâni. Rași ne amintește că este vorba despre 42 de marșuri, dar ne spune să scoatem din ele 14 care sau întâmplat înaintea pedepsei pentru păcatul iscoadelor de a rămâne în pustiu 40 de ani, când au mers din Rama și au venit în Ritma. De aici au fost trimise iscoadele și s-au întors cu veștile lor proaste și neadevărate, locaș care se află în pustiu Paran. Așa că după ce au primit vestea că vor merge 40 de ani, le-au rămas 28 de marșuri. Și aici ne spune Rași că trebuie să mai scoatem alte opt, care s-au petrecut după moartea lui Aaron când au mers din Hor Hahar până în Arvot Moav, toate având loc în anul 40 de la ieșirea din Egipt. Așa că în toți cei 38 de ani pribegii n-au făcut decât 20 de marșuri în pustiu.. Problema este că, dacă citim despre marșuri fără oprire, ni se pare că fugarii din Egipt erau tot timpul în mișcare: „au călătorit ... au parcat/stat ... au călătorit ... au parcat/stat” (de exemplu Numeri 21:10, 21:11, 22:1 etc.) *vayis'u ... vayahanu ... ויסעו ... ויחנו ... ויסעו ... ויחנו*. Rași ne spune toate acestea în numele lui Rabi Moșe Hadaršan. În realitatea, calculele aritmetice de mai sus lasă să se înțeleagă că, de fapt, în majoritatea anilor petrecuți acolo, în medie au făcut un marș la doi ani, deci ei nu s-au prea mișcat din loc.

Cu toată această invocată imobilitate și inactivitate, multe s-au schimbat în deșert în cei 40 de ani. În primul rând poporul s-a schimbat. E adevărat că ambele generații nu se dau în lături de la a cârți și a emite păreri critice surprinzător de asemănătoare sub aspectul limbajului despre mâncare, apă, pâine etc. Dar, dincolo de exprimare, fiecare din ele are alte nevoi și alte aspirații. [Prima generație este mai pasivă și mai ezitantă, vrând să se întorcă în Egipt de unde au plecat, în timp ce noua generație este mai activă și mai nerăbdătoare, gata să se mobilizeze pentru ca să ajungă cât mai repede în Ereț Yisrael.](#)